

JIRÍ RĚBL - VOLYŇSKÝ

VĚRNI V CIZINĚ

VĚRNI VĚ VLASTI

Vážený

KRAJANE!

Dovolujeme si Vám zaslati první knihu básní volyňského básníka Jiřího Rébla Volyňského.

Knihu, která je psána srdcem a duší volyňského vlastence, a Vám, volyňskému krajanu, způsobí mnoho radosti a duševního štěstí. Sáhnete po ní jistě rád, neb tam poznáte sebe a duši dobrého volyňského lidu.

Prosíme Vás, abyste částku Kčs 50,— zaslal připojenou složenkou OZH v Žatci s předtiskem J. Rébl Volyňský — Věrní v cizině... a věříme, že tak učiníte rád a včas.

Děkujeme Vám za porozumění a jsme s upřímnými krajanskými pozdravy

**KRUH PŘÁTEL VOLYŇSKÝCH ČECHŮ
ŽATEC 199**

Příloha: 1 složenka

UPOZORNĚNÍ: V případě, že byste si knihu nemohl ponechat, prosíme Vás, abyste tuto v původním obalu vrátil zpět s poznámkou: „Zpět — nepřijímám.“

Jiří Rébl - Volyňský

Věrní v cizině
věrní ve vlasti

1 9 4 8

Jiří Rebl - Volynský

Věrní v cizině
věrní ve vlasti

8 4 9 1

Věnováno milým krajanům - Čechům z Volyně

ÚVOD.

Milerád píšu úvod pro knihu básní Jiřího Rébla-Volyňského, přítele a spolupracovníka z předválečných let našeho života na Volyni a kamaráda z vojny.

Úvodem budiž zde vzpomínka, která zalétá na krásnou, žírnou a pohostinnou slovanskou Volyň, kde naše větev prožila 80 let plných mravencího snažení, zápasů a častého utrpení.

Vzpomínám si zde zvláště na naše snažení literární po první světové válce, které se začalo projevovat v r. 1925 vznikem časopisu „Hlas Volyně“, vydávaného a redigovaného spisovatelem a předním našim buditelem Antonínem Perným.

„Hlas Volyně“ záhy začal uveřejňovat prvosenky volyňských autorů, mezi nimiž se stále objevovalo jméno Jiřího Rébla. To jsme se ještě neznali osobně, ale záhy jsem jej znal již velmi dobře z jeho básní: z každé z nich prýštila láska k českému národu a k naší české větvi na Volyni. Jiří Rébl básník si všiml všeho: viděl tvrdou práci českého sedláka z něhož a s nímž rostl, viděl bujarou, avšak dobrou a uvědomělou českou mládež, viděl bohaté vlnící se lány zlatého obilí, lesy, potoky, sady a vesničky. Často také zalétl myšlenkami k zlaté matičce Praze, do Krkonoš, na Šumavu, do Tater a sáhl do slavných dějin českého národa. Vše to dovedl opěvovati ve svých básních, jimiž pomáhal budit a prohlubovat u Volyňáků národní uvědomění a lásku k vlasti a národu a k jeho rodné Volyni.

Druhá světová válka.

To jsme se setkali s kolegou Réblem v řadách

1. čs. armádního sboru z SSSR. I tady, vedle svých povinností vojáka, našel Jiří Rébl čas k básnické tvorbě. Pak, po ukončení války, ocitli jsme se zase spolu v Žatci, který byl určen za středisko našeho osídlení ve vlasti. Zde vznikla zase celá řada básní, které tvoří velkou část této knihy. A jsou to zase jako vždy básně Volyňáka pro milé Volyňáky.

Přeji proto této knize, aby na své pouti osvobozenou vlastí našla u všech čtenářů takovou lásku, s jakou byla pro ně psána, a hlavně, aby ji našla u všech našich bratří z Volyně, na něž autor při tvoření každé své básně myslel.

Josef Foitík.

Volyň

Volyň, ty živitelko moje milá,
tys chlebem svým mne sytě vykrmila,
tys mlékem svým mne štědře vykojila,
ty země krásná, Volyň moje milá!

Volyň, ty země žirných lánů, lesů,
ty země zpěvů, hudby, tanců, plesů,
ty země čarovných víšňových sadů,
březových hájů, kalin, vinogradů.

Volyň, ty země lásky, milování,
ty země slavičího klokotání,
ty země skřiváčího znění,
tesklivých dumek, poesie, snění.

Volyň, ty země dívek horkokrevných,
překrásných žen, ohnivých avšak věrných,
ty země mladců veselých a zdravých,
jak slunko smavých, leč jak bouře dravých.

Volyň, ty země švarných Volyňáků,
jež nepodlehli nižádnému tlaku,
jež dovedou i srdce s každým rozdělití,
však jako lvi se umí s vrahy bítí.

Volyň, ty země věčných nepokojů,
aréno zápasů, nesčetných vražd a bojů,
ty země mohyl, hřbitovů, kurhanů,
vulkáne vzpour, válečných uraganů.

Volyň, tys země ve své kráse strašná,
leč ve své hrůze půvabná a krásná,
tys kolébkou i matkou pro mne byla,
proto mi provždy budeš blízká, milá.

Podbořany 24. X. 1946.

Ministr nár. obrany arm. gen. L u d v í k S v o b o d a při poklepu na základní kámen pomníku malinským obětem 14. VII. 1946 v Žatci

Malinská tryzna

Malíne můj, v tvou minulost se dívám,
do sadu tvého nejšťastnějších chvíl,
když rostl, vzkvétal, mohutněl a žil . . .
O těchto chvílích přechasto já snívám,
o růžích sadu tvého písně zpívám,
neb vůni jejich mnohokrát jsem pil.

Tvé růže rozkvétaly barvou purpurovou
a Volyň zdobil skvostný jejich nach.
Tys býval zřídlem vlasteneckých snah,
kolébkou češství pevnou, pokrokovou,
jež kolébala lid tvůj pro ideu novou
a zářila pro jiné v cizích tmách.

Leč osudnou se krása tvoje stala,
nápadným stal se růží skvostných nach
a ruce krvavé vrah po nich vztáh...
Za řevu pušek krásy sadu plály,
v kotoučích dýmu růže umíraly
a život mizel v nebes hlubinách.

Hynul náš krásný Malín ve plameni,
růžiček šepot ubil vrahů řev,
na líčkách poupat škvařila se krev
a nezůstal zde kámen na kameni,
jen černaly se růže upáleny
a proháněl se sadem smrti zjev.

Ničivý oheň pohřbil krásy sadu,
žár pohltil překrásných růží květ.
Však nezaslepil krutostí vrah svět
a nezastřel svým klamem krutou zradu;
zůstaly ostny z zničeného sadu
a měnily se v pomsty bajonet.

Podivný vítr zavál od východu,
rozdmychal z popelišť mohutnou zář,
sršivý oheň metal vrahům v tvář
a vrhal ostny ostře naježené
na roty vrahů reky poražené,
že prchat musel v hanbě krutý žhář.

Žár jisker pomsty po Volyni celé
se nesl uragánem jako blesk,
zaduněl krajem hrozných zbraní třesk,
v boj řítily se roty, pluky smělé
volyňských Čechů se Svobodou v čele
a v pokřik válečný se změnil stesk.

Vítězná salva od Torčina hřměla,
a ku Dukle se nesla jako hrom
nesčetná mračna ostnů na průlom.
„Za Malín český!“ rachotila děla.
„Za Malín český!“ minometka hřměla.
„Za Malín český!“ hučel každý strom.

„Za bratry naše!“ hřmělo z hrdel reků.
„Za mrtvé růže! Za smrt třikrát smrt!
Bij, rubej, střílej, řež a drť!“
A oheň pomsty, nenávisti, vzteku
vetřelce drtil, ničil na útěku
a hnětl síly jeho na padřf.

Ten plamen pomsty, větrem rozdmýchaný,
jenž v srdcích reků rozžal pomsty hněv,
prolitou krví, z růží seřel krev
a v srdcích našich vzpučel lásky květem,
jež do vínku vložíme našim dětem,
by životem je stále provázal.

Mohyla velká po Malíně zbyla,
s trnovým věncem nad ní stojí kříž.
překrásných růží nikde neuzříš . . .
Však v srdcích našich upomínka živá
se stále víc a více rozhořívá
a s Malínem nás pojí blíž a blíž.

Malíne můj, v tvou minulost se dívám,
v poslední hrůzyplné tvoje dny,
v prsf mohyly, kde mrtvé růže dlí
a nízko skláním s Volyňáky hlavu
před památkou tvých umučených davů,
jež v mohyle pod temným křížem tlí . . .

Podbořany 1947.

Jen dál

Jen dál, jen dál, volyňský Čechu,
krok za krokem spěj s duchem času vpřed,
krok za krokem i v nejbouřnější chvíli
spěj hrdě vpřed ku vytčenému cíli
a nekloň šij před překážkami hned!
Spěj stále vpřed, jiné za sebou veď,
a vůdčí místo třímej bez oddechu,
— toť úkol tvůj, volyňský Čechu!

Jsi z národa slavného jména,
jenž světu povždy světlo pravdy nes,
jenž vedl světy k vznešenému cíli,
jenž má v své hrudi nehasnoucí síly
a čestným vůdcem pro ně je i dnes...
tu čest nám zachoval a nikdy nepokles!
To světlo též slavnostně, beze vzdechu
nes stále vpřed, volyňský Čechu!

Leč nes je světem ještě dále —
vždyť nové úkoly nám nese doba dnes!
Tož nový šperk připravuj pro své syny,
neb nový čas chce vidět nové činy
a nestačí nám slávy předků dnes!
Vši sílu napni, bys tu slávu vznes
a nezmalátněl v životním svém spěchu!..
— To pomni, volyňský náš Čechu!

Jest záhadou, co budoucnost nám nese,
zda velikost, zda bídný zánik, zmar?...
Zda řídit dovedem v budoucnu svoje dráhy?
Kam ruka osudu přechýlí naše váhy?...

Co přáli víc nám bude — pád či zdar?...
Jak přetráví nás žhavý světa var,
když v lhostejnosti hledat budem těchu?...
To rozvaž včas, volyňský Čechu!

Nuž, tedy vpřed spěj líde, slávy dráhou
a ve své práci přilni k druhu druh!
A snaž se prapor náš nad jiné vznésti,
ne léčkou zisku, lichocením, leští,
leč prací, cíl, jak káže český duch!
V tvé čestné práci dopomůž ti Bůh
a požehnání dejž tí pro útěchu!
— Nuž, k dílu, volyňský náš Čechu!

Nuž, k práci, k dílu napni všechnu sílu,
ať zdrtíš svojí lhostejností křeč! ...
A když i vše již budeš mítí v klínu,
tož ještě víc se přičiň, český synu,
ať v rukou mlat máš, pero nebo kleč —
leč nezapomeň při tom na svou řeč —
a slávu přineseš pod rodnou střechu! ...
— Tvé práci zdar! — Volyňský Čechu!

— To pomni, volyňský náš Čechu!
a nasmělel v životním svém spěchu!
V sílu napni, bys tu slávu vznes!
a nestáti nám slávy přebků dnest!
nep nový čas chce vidět nové činy
Tož nový šperk připravuj pro své syny.
vždyť nové úkoly nám nese doba dnest!
— Leč nes je svěstem ještě dále —

Kam ruka ozubů přechýlí naše vřhly? ...
Čas tihit dovedem v budoucnu svoje třhly?
Zde velikost, zde bidný zánik, zmaré ...
jest záhadou, co budoucnost nám nese,

To rozsvětí nás žhavý světla var,
jak přitřívá nás žhavý světla var,
Co přálí víc nám bude — páb či zdar? ...

To rozsvětí nás žhavý světla var,
jak přitřívá nás žhavý světla var,
Co přálí víc nám bude — páb či zdar? ...

Velikonoční zvony

Zas širým světem hlahol zvonů
se rozléhá, slavnostně zní...
Lid zbožně k modlitbě se kloní,
o velikosti Boží sní...

Na soumrak fichý, šedé mlhy,
na probuzený sad i háj
se zvuk ten stele monotonně
a snáší klid na mírný kraj.

Zalétá do paláců, domů
i pod doškové střechy krov
a naplňuje srdce lidská
tajemnou, zbožnou lásky hrou.

Akordy svými rozechvívá
i nejtvrdšího srdce cit
a bije, hmatá v struny jeho,
zve k modlitbě veškerý lid.

Traťí se v dálce echo zvonů
na moři rozbouřených vln,
zaniká v prázdnu modré hloubi,
kde chví se azur tónů pln.

A jak ta vlna mořská v hloubi
mizí a nevrací se již,
tak echo zvonů ve blankytě
se skryje v lichou nebes výš.

A nevrátí se nikdy nazpět
z té dálky zvonů zmlklý hlas...
až po roce o velkonocích
nám píseň zvonů zazní zas.

Kéž zabuší ty tóny jejich
na struny srdcí drsných vlád,
kéž naladí se k písni nové
na mírný, pokojový lad...

Kéž zazní potom s hlasy jejich:
— „Syn Boží vskutku zmrtvých vstal
a světu lásku opravdovou,
rozvahu, moudrost daroval!“

Golgota

Kříž hákovitý na Golgotě stanul,
rameny svými zastřel celou vlast,
on od Sudeť až k Bratislavě sahal
a od Šumavy po Dukelskou past.

Za třicet stříbrných byl lid náš prodán,
na milost nemilost byl vrahům dán,
sám na Golgotu musel nésti břímě,
aby byl ortel nad ním vykonán.

Byl bičován tyrany jak Syn Boží,
z ran kanula mu rudá, čistá krev,
hlavu mu bodal věnec z trní, hloží,
a provázal jej vrahů pokřik, řev.

Na kříži visel rozpjatý lid český
a nikdo z přátel neměl soucit s ním,
jen matka vlast snášela boly všecky
a na Golgotě lkala s lidem svým.

Ruce jí mdlobou pod ranami klesly,
když zřela lid za živa pohřbívat,
když do hrobu jej nepřátelé nesli
a navěky jej chtěli pochovat.

Leč houževnatý je náš národ český,
on nedá sobě vnutit smrti křeč,
on snášet umí pevně rány všecky,
a běda vrahům, když pak tasí meč.

Tož neskonal lid český na Golgotě,
tyrani nevytloukli z něho dech,
žár odboje zaslepil oči rotě
a po bedrech ji mocným bleskem šleh.

Zas nad Golgotou slunko zazářilo,
svobody žářem hrob se roztránil,

lid utýraný z hrabu probudilo,
by křivdy pomstil a pak věčně žil.

A pomsty meč se nad Golgou zmítá,
kříž v prachu leží mocnou ranou sfat.
Nad popravištěm jilřenky zář svítá
a v jasů skví se svobodný náš stát.

V něm šfasten dlí lid vzkříšený svou silou,
žít bude v ní co vlastní země pán
a bránit bude věčně zemi milou,
by nebyl víckrát na Golgotu hnán.

Praha.

Byl bíčován týraný jak syn
z ran kanals mu ruda, čistě krev,
hlavu mu dobal véneč z tmi, hloží,
a provázal jej vědu pokřik, řev.

Na kříži visel rozpjatý lid český
a někdo z pítel neměl souciti s ním,
jen matka vlast snázela dojí všecky
a na Golgotě křals z lidem svým.

Ruce jí mloboou pod ranami křesly,
když žele lid za živa pohřbívat,
když do hrobu jej nepřítelé nesli
a navěky jej chtěli pochovat.

Leč houževnatý je náš národ český,
on nebe sobě vnutit smíti křeč,
on snázet umí pevne rány všecky,
a běda veshúm, když pak tasi meč.

Tož neskonal lid český na Golgotě,
týrání nevyloukili z něho dech,
žár odboje zastlepi oči rože
a po bedrech jí mocným pláskem žleh.

Žas nad Golgotou slunko zazářilo,
svobody žarem hrob se rozžářil.

Slovanská bašta

(K 29. výročí založení Rudé armády)

Slovanská bašta v rudé záři stála,
 ta veliká, mohutná, slavná Rus,
 ta zem, jež světu nové směry dala,
 ta zem, jež věků bouře přežvala,
 již od pravěku bránil chrabří Rus.

Smřď války náhle zaplavila kraje,
 kvetoucí Rus zahalil smrti mrak,
 ve vzduchu zahučely supů „stáje“,
 zalily krví, ohněm pole, háje
 a duše lidské hlíal černý drak.

Pod kosou smrti ženy, děti tály
 nad těly jejich táhl smrti běs.

Leč k zápasu se vrhl starý, malý,
armády Rudé zbraně zahřímaly
a pomsty blesk se širou Rusí nes.

Rus veliká od jihu, od severu
— ten sjednocený, různorodý lid —
se vrhl v boj při hřmotech bombardérů;
jde bránit zem, jež začla novou éru,
jde padnout za vlast aneb zvítězit.

Pohnula Moskva bohatýrskou paží,
do zbraně stanul chrabrý Leningrad,
zařehtal donský hřebec na zápraží,
v boj hnal se Kozák s rozohněnou tváří
a boj se chvěl o slavný Stalingrad.

„Smrt nebo život!“ — hřímá Rusí širou.
„Smrt nebo život!“ — duní salvy děl.
Vpřed rvou se chrabří Rusi s celou silou,
smrt, oheň, dým se ženou plání bílou,
krev proudem teče, leží hory těl . . .

Rus celá v palbě praskotu se chvěje,
den bílý proměnil se v černou noc . . .
z kafuš a děl se proudem ocel leje,
útočí Rusi, štěstěna jim přeje,
letadla, tanky drtí vrahů moc.

Němci se chvějí, slábnou jejich síly,
již prchaj v zmatku, zří své slávy pád.
Armáda Rudá bije, ničí, střílí . . .
poslední úder . . . boj se k konci chýlí . . .
a v slávě skví se slavný Stalingrad.

Na západ táhnou slavní vítězové,
před sebou ženou smečky cizích rot,
s armádou Rudou čeští hrdinové
velitelce drtí v slavné Sokolové
a přes Volyň se dají na pochod.

Zde Volyňáci švarní v okamžiku
jdou se Svobodou bránit drahou vlast,
jdou stár i mlád do boje v svorném šiku,
jdou s Rusy vysvobodit republiku,
jdou zvítězit neb život bujný klášť.

Jak lvi, jak orli s zbraní napřaženou —
bok po boku udatný Rus i Čech —
za šturmem šturm na hrdou Duklu ženou,
až zří ji u svých nohou poraženou . . .
a Němce bijí, drtí v Karpatech.

Jak bouře blesk, jak proudy vodopádu
Slovanů síla tlačí vrahy zpět,
tisíce hyne slavných kamarádů,
řad nový doplňuje padlých řadu . . .
takové síly neznal dosud svět.

Za vlnou vlna drtí řady vrahů,
ve zmatku prchá jako divá laň . . .
Slovanská síla zhnětla síly vraha.
Vydechla volně republika drahá . . .
a tu nám, Bože, věky věčné chraň!

Slovanská bašta slávou velkou sálá,
a rozkvétá jak jarý, májský květ.
Rus při nás vždy bratrsky, věrně stála,
nejbližším spojencem se pro nás stala
a my jdeme s ní budovat nový svět! . . .

Podbořany.

Podzim

Již podzim dýchá z našich polí,
již chladnem vane od lesa,
šedá jsou pole, šedé řeky,
šedá jsou celá nebesa.

Již vlaštovička-družka malá
loučí se s hnízdem v oboře,
poslední sbohem létu dala
a stěhuje se za moře.

Již pavouk běžník babím létem
spojuje léto s podzimem
a nitky, něžně utkanými,
do tkanin strojí šedou zem.

Umlkl v lesích hlahol ptačí,
křepelka nezní pod hrudou,
zpěv skřiváncí nutí mne k pláči,
loučí se s krásnou přírodou.

Šveholí špačci nad úhorem,
rekvie létu vyzvání,
hus hejna táhnou k jihu horem
a krouží čápi nad strání.

Pryč odletělo léto krásné,
zatáhlo sled svůj mlhami . . .
Na ždané štěstí naděj hasne
a na duši je těžko mi . . .

Kraj celý v závoji mlh mizí,
a smutkem vane od lesa . . .
Já naděj mám, že smutek zmizí
a duše má zas zaplesá . . .

Žatec.

Podzimní nálady

Den v mlhách podzimních
krvácí jako z ran ...
je dýkou podzimu
poraněn, pobodán ...
Odřené stromoví
se křečovitě chví
a vítr odnáší
z nich listí poslední ...
Z haluzí bezlistých
krvavé krůpěje
na zmrzlou kanou zem
jak slzy bolestí,
ztracené naděje ...

Naděje ztracená,
ty prcháš jak ten pták,
s mlhami podzimu
vznášíš se do oblak,
mizíš a ztrácíš se
jak bludné kule svist,
jak větrem vržený
do moře zrudlý list ...

Já stojím jak ten strom
podzimem poraněn,
mlhami těžkých dob
omámen, otráven ...
a city duše mé,
jak větve odřené,
cítí jen bol a žal ...
Den v mlhách podzimu
krvácí kolem mne ...
a listy zarudlé,
jak krve krůpěje,
bodají, hřímají
v zraněné city mé ...
Já stojím rozechvěn

v krvavém ovzduší...
těžko mi u srdce,
přetěžko na duši...
a z řasů očí mých
krvácí krůpěje
pohřbené radosti,
ztracené naděje...

29.—30. XI. 1947.

Budí se jaro

Budí se jaro, jaro krásné,
budí se jako děcko z plen
a zírá v slunko čarokrásné,
v ten nový žití svého den.

Já vidím je jak létá hravě
na něžných křídlech motýlích.
Já cítím je jak dýchá v trávě
vůni květiněk spanilých.

Já vdechuji je celou duší
a objímám svým ramenem.
Já cítím je jak do mne buší
naděje mocným pramenem.

Já žiji s ním, já probouzím se,
já s jarem spěchám žití vstříc.
Mne musa líbá, musa - „Jaro“.
Co básník potřebuje víc?

Jen život, život, jara vůni,
polibek musy, nádech, vznět,
slavičí tón, hlubinu tůní,
skřiváncí zvon, motýla let.

A právo líbat jara krásy
jako ten motýl — kde by chtěl
a celovat květinčky v řasy
a ochutnávat jejich pel.

A duši volnou, nespoutanou,
a srdce volný, něžný zpěv,
z nějž city básníkovy planou
a sálá radost, bol neb hněv.

Já jaro líbám svými city,
mne musa líbá v ústa má.

Já básnit chci, polibky zpítý,
a s musou vzletět v oblaka,

a odtud sypat veršů rytmy
jak jarní kvítí po poli
a se skřivánkem, v azur skrytý,
těšit svou písni okolí.

Chci hřát kraj zárem srdce svého
a něhou duše líbat svět.
Já žiji zas! Mrak srdce mého
se jarem mění v jarní květ.

Podbořany 10. IV. 1946.

Jos. V. Sládkovi

K stému výročí narozenin

Kouzelné harfy zněním v temnotě mračných let
všlehnul jsi, pěvče, světlo do duší znavených.
Rosičkou písní živých jsi skropil vlastní květ,
vlíls nektar životvorný do srdcí zklamaných
a jiskry divotvorné do citů plamenných.

Skřiváncí tvoje zpěvy v minuty těžkých chvil
stříbrem se rozzvučely po českých dědinách,
oráč svou páteř vzpřímil, kleč mocněj uchopil,
vesele oral dále na rodných rovinách
a píseň zaplesala po vlastní končinách.

Tvá duše, básníku náš, jak hvězdy jasný třpyt
nám září po století a zářit bude dál,
neb žije zde tvůj národ, jenž zná tvou duši cítit
a je to národ český — „jenž před věky tu stál“,
jenž loď svou, bouří štanou, vítězně řídí dál.

A žádná síla dravá nezlomí národ ten,
jeriž miluje svá práva zářivým plamenem,
jenž umí vládnout sobě a chce být svoboděn.
Básníku, pěvče český, nám svítá slávy den.
My plujem k němu svorným, mohutným pramenem!

Žatec 15. XI. 1945.

Náš štědrý večer 1945

Je štědrý večer, svátek svátků,
den štěstí, lásky, radostí.
Jen my svou neuzříme matku
a máme tolik starostí!

Jen my své neuzříme ženy,
ani těch dítek drahých svých,
my v nelásku jsme uvrženi,
v nelásku mnohých bratrů zlých.

Oč šťastnější jsou všichni oni,
jež sedí v kruhu rodiny
a na záchránce zapomněli,
souditu nemaj' s hrdiny!

Srdce je nezabolí žalem,
jsou chladná, drsná jako mráz,
neví, že my jen v světě celém
jsme samotni v svatvečer zas.

Bunkry nám chatou byly loni,
vánočním stromkem holý les
a letos osud zas nás honí,
jsme samotni jak bludný pes.

Ó, Bože, kéž Tvá dobrá ruka
ve svatvečera hodiny
nám nadělí pod smutný stromek
ty naše drahé rodiny . . . !

Žatec 25. XII. 1945.

Vánoce 1946

Zní hlahol zvonů nad svobodnou zemí,
na vločkách sněhu padá v náruč chat
a hmatá na klávesy srdce mého,
jako by koledy chtěl na něm hrát.

Já sedím sám pod stromkem jako loni,
cít zvonů pohrává si s citem mým.
Já mlčím, svíce slzy za mne roní,
o štěstí jiných přemýšlím a sním.

Vánoční stromek smutně na mne hledí
a svíce sálaj místo tepla chlad.
Leč nejsem sám, můj smutek při mně sedí —
můj předloňský i loňský kamarád.

Však jasněji dnes planou světel záře
a mizí z srdce mého smutku stín,
v obrysech stromku vidím drahé tváře,
o štěstí vlastním přemýšlím a sním.

Ó, svěťte jasněj vánoční má světla
do lepších časů, radostnějších dnů.
V mém srdci náhle naděj nová vzlétla,
že splní se nám přání dlouhých snů.

Já věřím pevně, že se jaro krásné
i na náš osud záhy zasměje,
že koledy čarovné, mnohohlasné
srdce mých druhů se mnou zapěje.

Já věřím, že se smutek změní
po hořké chvíli v sladký hodokvas,
že líbezné vánočních zvonů znění
nám přinese kýžené štěstí zas.

Že sečteny jsou chvíle trapných vteřin,
že udeří radostná hodina,
kdy bojovníkům, psancům opuštěným,
v obětí padne drahá rodina.

Šťastné vánoce 1947

Hodiny jdou, vteřiny letí
jak větry v nenávratnou dál...
Náš neklid o rodiny, děti
z nás osud šťastnou rukou sňal.

Boj vítězstvím je skončen naším,
dnes sklízíme své práce ovoce,
dnes prožíváme v naší vlasti
své první šťastné vánoce.

Jak lahodně nám toho roku
vánoční zvony hlaholí,
jak šťastně zasedáme letos
v kruhu svých drahých za stoly.

V tajemném kouzlu svatvečera
nám duše něhou oplývá
a stromek něžnou září světél
nám srdce láskou zahřívá.

Jsme šťastni pod stromečkem nyní,
neb roztrpčení minul čas
a v blesku světél, v echu zvonů
nám září nový život zas.

Ó, zářte jasněji nám k štěstí,
vánoční světla tajemná,
a zněte slavnostněji zvony,
ať Bůh nám v žití požehná.

Zvučte a zněte v kraje světa
ať mrtví hlas váš uslyší,
ať na okamžik z hrobů vztáhnou
svou zpráchnivělou pravici.

Ať do svědomí vládců sáhnou,
ať pohrozí jim prstem svým,
nechť pochopí, že dost je krve,

že dost je marných obětí . . .
neb mrtví pro mír světa padli
a pro mír kladli životy.

Ó, zářte světla stromku mého,
v vánoční šťastné hodině
a doneste útěchu, radost
každické naší rodině.

A těm, jež dnes jsou opuštěni
a pod stromečkem v slzách dlí,
těm v srdce vlejte naděj novou
ať v bolu svém se uklidní.

Těm zvoňte lahodně, mé zvony,
těm svěťte něžně, světla má,
ať klid jim v duši navrátíte!
— A dobrý Bůh jim požehná . . .

Podbořany 25. XII. 1946.

Démon smrti

(Balada)

Den vánoc nad frontou se chvěl
ve hrozném rachocení děl...
V mlhavém rouchu démon smrti,
vyhublý jako kostra chrlí,
jej po bojišti provázel.

Ohnivým mečem sekal všude
kde bojovníky uzřel jen.
Chtěl vánoce mít hodně rudé,
tož kostnaté své ruce chudé
namáčel do krvavých pěn.

Vražedné dílo doprovázel
syčením vichřice a mín,
svým mečem rány děsné sázel,
mrtvoly vpravo, vlevo házel
a zašlapával žití stín.

Po boji zrudlo bílé pole,
sníh svěží rovy zakrýval.
Stál démon smrti v mrtvol kole,
vytíral meč svůj o prsť role
a vánoc den tmou přikrýval.

Šel vánoc den pryč s pole chvály,
odcházel zklamán, smuten v dál.
Varhany děl koledy hrály,
jak svíce smutné kříže stály
a démon vítězně se smál...!

II.

Již uplynul rok od té chvíle
a v bezdno věčna propad čas.
Spí věčným snem na poli chvály
pod kříži bohatýři v dálí
a štědrý večer chvátá zas.

Jde po bojišti s jasnou tvář
k zapadlým hrobům blíž a blíž,
jej Anděl Páně doprovází,
v čelence koruna mu září,
na bílém rouchu zlatý kříž.

Svatvečer nad bojištěm stanul,
zastírá tichem širou pláň,
nad každý hrob se zvolna shýbá,
zetlelá těla reků líbá
a pokoj věčný sype naň.

Třpytí se jasem temné pláň,
ze snu se budí každý rek,
žehná jim křížem Anděl Páně,
korunu slávy klade na ně
a v ústa něžný polibek.

Ten polibek jest dárkem vlasti
v lefošní svatvečera den,
jest odplatou za všechny strasti,
jež přinesli na oltář vlasti,
když padal na ni smrti sen.

Ten polibek na ústa reků
jest dárkem matek, dítek, žen,
jest vyjádřením citů, vděku
nás kamarádů, časů, věků
a lidu, jenž jest svoboden.

Nad hroby znovu Anděl Páně
pozvedl vítězný svůj kříž,
svatvečer pousmál se na ně,
pohládl chladné reků dlaně
a na pochod se chystal již.

Vtom náhle Démon ze skal klínu
fasil svůj zkrvavělý meč
a posekat chtěl slávu synů,
jež před rokem zašlapal v hlínu,
když zuřila zde krutá seč.

Však křížem svatým Anděl Páně
Démona smrti směle sfal,
svým bílým pláštěm přikryl pláně,
svět celý, hroby, kříže, stráně
a na pochod se světem dal.

A ejhle, Anděl Páně letí,
mír ohlašuje jeho hlas,
pod stromkem září očka dětí,
svobodné vánoce lid svěťí
ve volné vlasti letos zas.

Slavnostně, s jasem amplionů,
vítězná píseň krajem zní,
koledy z hrdel milionů
splývají s hlaholením zvonů.
O míru věčném všichni sní...!

Žatec 10. XII. 1945.

Sokolovo

Nad Sokolovem ticho jako v hrobě,
v oběti noci dřímal mračný den
jak bohatýr po těžkém, krutém boji ...
Vojáci spali na půl oka v zbroji
a na víčka jim kladl prst svůj sen ...

Jen oči vojska — hlídky pilně bděly,
na obzor upíraly vyzkoušený zrak,
co uzří na něm až se vzbudí ze snu
to jitro březnové, jež budí vesnu,
leč tíhne nad frontou jak zrádný mrak.

V závojích mlh se připlazilo jitro,
bez slunka úsměvu se budil den
a věštil bouři, bouři krutou, novou,
krvavou, smrtonosnou, perunovou,
prosáklou deštěm krve, olovem.

A bouře šla ... V zápětí za svítáním
jak krokodil se plazil tanků had
a chrлил oheň, blesky, déšť olova
a hrdinné obránce Sokolova,
jež pevní jsou jak nedobytný hrad.

Zahřměla děla sokolovské bašty,
a hradba pum přefala tanků tlak.
Leč nepřítel útočí zas a znova,
však neprorazí dzoty Sokolova
a vykrváceť musí zpupný drak.

Boj zuří, sílí, útok neustává.
Den proměnil se v temnošedou noc ...
a vrazi jdou ... však tudy neprojdou,
a neprolomí hradbu Sokolova,
vždyť proti nim slovanská stojí moc.

Zde Rus i Čech i Slovák v řadě stojí,
krev, rány, smrt pro reky ničím jsou,
však jedno heslo hrdiny zde pojí:
Zadržet tlak, vydržet v krutém boji
a zvítězit . . . Však vrazi neprojdou!

Nad Sokolovem rudá záře plane,
hrdina Jaroš řídí tuhý boj . . .
Vál tanků řídne, ochabují vrazi.
Však neprojdou a nikdy neprorazí
slovanských bratří bohatýrský voj!

Stůj, vrahu, vari, nic ti nepomůže,
zde čelo roztrháš ti bohatýrská pěst!
Zde synové bachmačských bohatýrů
v prach pohřbí moc železných krokodilů
a uhájí zdeptané vlasti čest!

Stůj, vrahu, vari, zpátky znova,
zde neprojdeš, zde souzen je ti „krach“!
Zde Rus i Čech v společném slavném boji
při sobě věrně, bohatýrsky stojí.
Zde neprojdeš! Zde padneš tvář v prach!

Nad Sokolovem rudá záře bledne,
boj ustává, je zlomen vrahů cval . . .
Obránci tisknou horké samopaly,
kolkolem kupy tanků, těl se válí
a vítězství svůj slaví karneval . . .

Žatec

Žatec, ty staré slávy svědku,
ty slavné město Žižkovo,
ty pamatuješ velikost svých předků,
když znělo v tobě slovo Husovo?!

Tehdy jsi býval perlou české země
a vlasti naší mocným pilířem,
slávou se skvělo hrdinné tvé plémě,
neb býval Žatčan chrabrým rytířem.

Však přival zlý tvou slávu meče skosil
a Popelkou ses v domově svém stal,
po dlouhá léta cizí erb jsi nosil
a cizák ze tvé hrudi češství rval.

Však nevyrvál ti českou duši z těla
a neodňal ti slávu předků ctných,
tys zůstal náš, jak prozřetelnost chtěla,
a šťasten jsi zas v lůně bratří svých.

Tož vítej nám, ty perlo české země,
svůj talisman si nedej nikdy vzít,
za tebou stojí celé české plémě
a nenechá si tebe odcizit.

Tož lřpyť se, Žatci, v věnci českých růží
jak nejskvostnější český drahokam.
Kéž Žižkův duch tví zocelí zas muži
a nebude víc nikdo hrozit nám!

V Žatci.

Žatecké dožínky

Na žateckém rynku hromadí se davy,
vlajka vedle vlajky, hlava vedle hlavy.

Dožínky své první slaví Žatec zase
ve svobodné vlasti po tak dlouhém čase.

Selský lid se hrne ověnčený klasem;
celý Žatec zvučí znovu českým hlasem.

Znovu mládež česká závodí zde čile,
svorná ve svém šiku, mocná ve své síle.

Odkud je ta svornost, kde se síla vzala?
Jaká že to moc tak lid náš vychovala?

Poroba a útlak lid náš zocelila,
do srdce jim lásku k rodné půdě vlila.

Proto píseň česká zní zas rodným lánem,
že je rolník český na Žatecku pánem.

Proto je dnes v Žatci slavně tak a hezky,
že je starý Žatec znovu náš — a český!

V Žatci.

Stadice

K slavnosti přebrání Přemyslova gruntu

Zřím do dálavy zašlých věků,
mlhavý obraz v zracích mých se chví . . .
Nořím se dále, dále v hloubky věků
a vidím obraz Stadíc malebný:
Za pluhem kráčí oráč statný, bosý,
svým pluhem střásá démantové rosy,
strakaté volky pobízí svou třtinou
a z hrudi jeho zpěvy české plynou
jak chorál varhan něžný, velebný.

Nad polem slunce zlatem hoří,
pluh stříbřitě se v záři jeho skví,
ruku svou oráč do kabely noří
a černý chléb se sýrem chutě jí.
Pohlíží s láskou na zvlněné lány
a písničkou skřivánčí zkolébaný,
zalétá zrakem do mlhavé dáli,
a vidí průvod blížící se z dáli
s běloušem statným cválat v popředí.

Dál vidím průvod jak jde zpátky,
oráč se v rouchu pozlaceném skví,
na tváři jeho vidím úsměv sladký,
jak žezlo svírá v mocné pravici.
Strakatí volci hledí za svým pánem,
skřivánek zní nad pooraným lánem.
Líšková třtina v brázdu zasazená
se náhle bujným listím zazelená
a pouští zdravé, bujné haluzí.

Pak Prahu zřím, jak slavně nad Vltavou
se nebes výše hrdě dotýká,
jak Přemysl ozářen leskem, slávou
se s nepřáteli mužně potýká.
Jak soudí lid a moudře vládne kraji,

jak před hordami český národ hájí,
jak sláva o něm leří na kraj světa,
jak říše jeho mohutní a vzkvétá,
je přeslavná, mocná a veliká.

Dál bouře zřím já nad obzorem,
šlehání blesků, hukot hromů,
podivné halekání borem,
ničivé vyvracení stromů.
Pak vidím čas, jenž všechno kruší,
jenž vyrvat chtěl by z lidu duši,
jenž ohněm bouře, smrtonosných blesků
kraj proměňuje na údolí stesku
a Stadičany vyhoštuje z domu.

Nad Stadicemi mrak se černý zvedá,
Přemyslův lán vzal cizák v ruce svý,
pod pluhem jeho úpí země šedá
a líškový keř vadne, nerodí.
I slunce více nechce hřát ty lány
a půda nechce živit cizí pány.
Ba i ta duše skřivánkova ztvrdla,
víc nesype perličky do brázd z hrdla,
ani snad dítek více neplodí.

Stadice v mlhách věky dlouhé stojí,
Přemyslův lán se hloží pokrývá
a očekává na oráče svoji
a časy smutné těžce prožívá . . .
Však minout musí jednou všechny zloby
a přijít musí znovu šťastné doby,
kdy zlaté slunko zase bude hřátí
a grunt Přemyslův bude vzdělávatí
ta tvrdá česká ruka tvořivá.

Dnes zmizely mi z očí dějin dálky,
mrak rozptýlil se, hrom i Perun zhas'.
Já zřím tuž před očima rodné dálky
a slyším rodný Stadičanů hlas.
Zřím prapory jak slavnostně se chvějí,

jak syni Přemyslovi na svém gruntě pěj,
jak Přemyslův duch z duší jejich sálá,
jak mocní jsou a pevní, jako skála,
a stojí na svém ve Stadicích zas.

Grunt Přemyslův — lán krásný, široširý
jde po stálezích do ruk českých zpět.
Jde k dědicům, jež neztratili víry,
jež dovedou nad rodným lánem bdět.
Grunt Přemyslův — dědictví Čechů všech
dědí náš lid i volyňský náš Čech
a orat bude stadický lán dále,
jej milovat a střežit neustále
a písně české na něm volně pět.

Ó, Stadice, kolébko naší země,
jak šťastní jsme, že naše jste vy zas.
Ó, národe, ty Přemyslovo plémě,
ku rodné hroudě hrdě se vždy hlas!
Zhluboka orej na stadickém láně
a miluj tyto široširé pláně!
Jak Přemysl drž pevně v brázdě kleč,
jak Přemysl v svých dlaních svírej meč
a braň tu zem, kdyby tak velel čas!

V Žatci.

K stadické slavnosti

Slavnostně se ve Stadících prapory dnes pnou,
v strojních řadách potomkové Přemyslovi jdou,
nad nimi se pestří v slunci trikolory hav,
zdar své vlasti provolává rozjásaný dav.

Šik za šikem pochoduje přes Přemyslův lán;
rolník český zas je na něm svrchovaný pán,
grunt Přemyslův po staletích vrácen je mu zas,
znovu zvučí ve Stadících volně český hlas.

Znovu bude na tom láně šťastně žít náš lid,
sídliť bude tady láska, svornost, mír a klid . . .
Žírné lány orať bude znova český pluh,
ku práci mu bude žehnat Všemohoucí Bůh.

Nebude víc ve Stadících cizák trýznit nás,
nebude tu poroučeti jeho zpupný hlas.
Píseň česká povždy bude srdce naše hřát,
život nový v nových lidech bude prokvétat.

Na dědičné půdě mořem rozvlíní se klas,
na ní píseň ženců českých zazní mile zas . . .
I ta píseň skřivánková stříbrem zazvoní
a květ každý vůní českou libě zavoní . . .

Ráj tu bude ve Stadících, vlasti okrasa,
až do práce rolník český ruce zakasá . . .
Nepoddá se, nepovolí, byť by cizák pukl
Grunt Přemyslův nevyrve víc nikdo z českých ruk!

V Žatci.

28. říjen

Zas slavíme svůj dvacet osmý říjen,
pradědů našich třistaletý sen . . .
Zas slavíme v radostném zpěvu sirén
ten světozárný, převeliký den,
jež vytesal meč slavných českých reků
ve hranit temných, rozbouřených věků,
aby byl národ český znovu svoboden . . .

Zas slavíme svůj dvacet osmý říjen,
jenž po šest let byl zrádně poroben
cizáckou smečkou dravých hyen . . .
Leč nastal znovu slávy den,
kdy celý národ, spojen silou novou —
byl hrdinskou armádou Benešovou
z poroby, jha nanovo vykoupen.

Ó, slavný dvacet osmý říjen,
tys nejskvostnější ve vínku všech dní . . .
tys v boji zněl nám echem rodných sirén,
tys věštil nám, že zas se rozední . . .
tys sílu vléval v srdce chrabrých reků,
jež nové vítězství vtesali v knihu věků . . .
a jsme zas všichni volní, svobodní . . .

Nuž, svíť nám věky, dvacet osmý říjne,
a v trikolory barvách jasem hraj . . .
a vlévej balsám lásky v plémě silné,
jak vléval jej letošní slavný máj . . .
Dnes národ celý slib svůj skládá znovu,
že věren bude dílu Benešovu
a Masarykův sřežit bude kraj . . .

DUŠIČKOVÉ MOTIVY

Na Dušičky

Letí mraky, letí černé přes Karpaty dnes,
slzou kropí šedé kříže, na mohylách vřes ...
vítr skučí monotonně „in memori“ svou,
zpívá píseň dušičkovou v horách nad Duklou ...

Šedé kříže v mlhách stojí, v temnotách se pnou,
duše reků poletují „Smrti dolinou“ ...
zornička je světlem líbá v „Dušičkový den“,
žhavou svíce ozařuje bohatýrů sen ...

Nikdo tady na „Dušičky“ slzu neroní,
nikdo tady ku modlitbě hlavu neskloní ...
Jenom doma v srdci matek svíce lásky vzplá
a ku nebi vroucně vzlétne tichá modlitba ...

Jen na nebi hvězdy světlé Pán Bůh rozžehne
a nad hroby hukot sovy tmou se rozlehne ...
Nad „Dolinou smrti“ luna svítne na chvíli
a po celé republice zvony zakvílí ...

Spěte, věrní kamarádi, v temném hrobě svém,
spěte klidně, spěte slavným bohatýrským snem ..
Z hrobů vašich vzplanula nám věčná svoboda;
paměť o vás neuhasne v srdci národa ...

Praha 26. X. 1945.

Na Dušičky loni a dnes

Přetěžký soumrak nad Duklou se snášel
a rachot děl otřásal jeho tmou.
Smrt kosila hrdinné reky naše
a kropila zem krví zarudlou.

Do boje šly prořídilé naše řady,
„Dušiček den“ je v bitvu provázel,
šly v útok mstít za padlé kamarády,
kříž za křížem nad hroby vyrážel.

Dnes soumrak těžký nad Duklou se stele,
hrobové ticho, smutek vládne tam.
Vzpomínka vděku z republiky celé
nese se k těmto tichým končinám.

Smutně se kříže v mlhách temných kloní
a pole chvály značí stínem svým.
Tisíce hlav se kloní dnes jak loni
a světla rozžehá hrdinům polehlým.

Praha 2. XI. 1945.

Zapomenuté mohyly

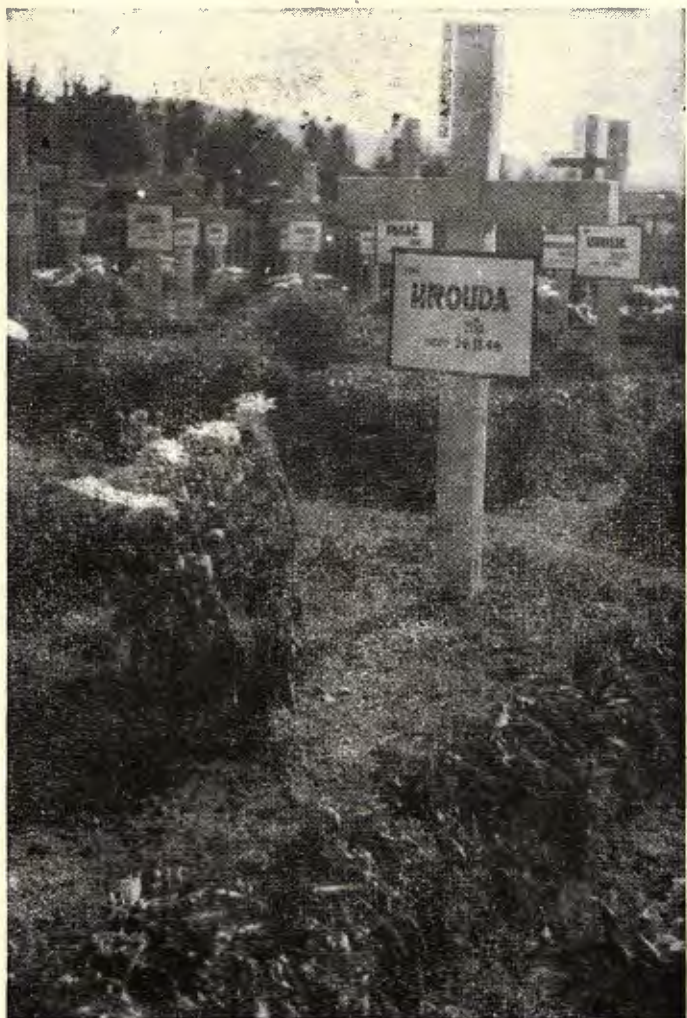
Dušiček den zas přišel v naše kraje,
Záludný podzim krásou barev hraje.
Svět upadá v hluboký zimní sen.
Les, zrudlý červení, je krví pořísněn ...
Mohyly reků v dálce na bojišti
krvavou barvou skrání zrudlé listí,
jakoby z starých ran
prýštila nová krev ...

Tisíce hrobů kol dukelských strání
jak jizvy hnisavé zapadly k nepoznání ...
na mnohých kříž se chýlí nakloněný,
po mnohých hrobech znaků vůbec není,
jsou zarostlé mechem a trsy trávy,
pasou se na nich horalovy krávy
a svými kopyty deptají svatou zem ...

Zde pusto, smutno po celý rok bývá,
nikdo se na mohyly nezadívá,
nikdo zde hlavu zbožně neskloní,
nikdo za padlé slzu neroní,
nad hroby nikdo nerozžehne svíci ...
jen občas horal sepne tvrdé dlaně,
odřiká nad mohylou „Anděl Páně“
a na fujaru začne smutně hrát
zádušní písně,
plné stesku ... žalu ...

Dušiček dne, zda zavítáš v ta místa,
kde tekla krev, krev bohatýrů čistá,
zda rozžehneš tam dušičkovou svíci
za reky v temných hrobech spící
svůj tvrdý, věčný,
bohatýrský sen ...

My s nimi jsme ... my v upomínce živé
rozžehnem za ně svíce smutné, tklivé

v svém srdci ... svíce nehasnoucí,
jež hořet budou dotud v nás,
dokud nám v těle srdce bude tlouci ...
Dokud nám v těle život bude plát
ty svíce planout budou ...
zářit ... hřát ...

Můj živote

Můj živote, jak temné jsou tvé dráhy,
jak nejasné jsou tvoje vyhlídky,
ty vedeš mne, můj živote neblahý,
jak odsouzence někam na jačky.

Kam vedeš mne, ty diktátore strohý,
kde končí cesta moje záhadná?
Kde osud zastaví krok zemdlelé mé nohy
a poví: „Stůj, zde končí cesta tvál“

Co řeknu mu, až zeptá se mne v klidu:
„Cos učinil na pouli dobrého?
Cos učinil pro blaho svého lidu,
ty, červe pozemský, zda něco kloudného?“

Co odpovím? — Snad svěřím hlavu v studu
a nebudu mu moci říci víc
než: „Odpusť, živote!“ a němě mlčet budu
a znamenat to bude: pouhé „nič!“

Podbořany 16. III. 1946.

Mládeži české

Mládeži česká, ratolesti živá,
jsi růží skvostnou v věnci národa,
na tebe celý národ náš se dívá
co ve svém nitru duše mladých skrývá,
ta duše čistá, volná, svobodná.

Jsi poupětem, jež rozvíjí se z jara
a v krásnou růži v létě rozkvétá,
jsi krásou sadu, z něžž se vůně jará
jak slunkem vydechnutá, vonná pára
na křídlech vánku kolem rozlétá.

Co duše tvoje skrývá, chtěl bych vědět,
co kveče v srdci mladém chtěl bych znát.
Tam, do těch hlubin duše chtěl bych hledět,
ve stínu růží vonných chtěl bych sedět
a city své do srdcí mladých dát.

Tož, dal bych do nich skromnost holubice,
statečnost orlí, hbitost sokolí,
včelíček píli, úsměv slunka v líce
k rodnému hnízdu lásku vlaštovice
a svornost s lidem v celém okolí.

Vím, duše tvá že mnoho vytrpěla,
když na kusy rozfali matku — vlast.
Vím, že tvá srdce radostí se chvěla,
když hřímala u Dukly naše děla
a budila se ze mdlob zase vlast.

Tož, miluj ji, neb pro tebe zas žije,
ty pro ni žij a věrně při ní stůj
tak, jako my jsme při ní věrně stáli
tam v cizině i na bojišti chvály
a zasvěť pro ni celý život svůj!

Pak budeš v skutku, mládeži má milá,
tou růží vonnou, plnou něhy krás,
z níž bují život, krása ušlechtilá,
v níž proudí míza zdravá, bují síla,
jež vystřídati bude hodna nás.

Podbořany 15. II. 1947.

Věrná stráž

V daleké cizí zemi
naš lid ved krutou seč,
by uhájil svá práva,
své matky, krev a řeč.

A na kolena nikdy
neupadl lid náš;
byla to pevná hradba,
nezlomná, věrná stráž.

V krvi, přes drahé rovy,
přes oheň, smrt a dým
on na bodácích nesl
svobodu bratřím svým.

A dnes, tak jako tehdy,
Svoboda — héroj náš,
se dívá na své hochy,
zda věrnou stojí stráž.

A přesvědčen je pevně,
že věmě budou stát,
že hrdinové jeho
se nesmí slávy vzdát!

Že nezklamou vlast nikdy
a vždycky národ náš
v těch recích bude míti
pevnou a věrnou stráž.

Starý a nový rok

Zas poutník - věčnost pošinul se k předu
o jeden krátký, nepatrný krok
a v bezdně věků mizí beze sledu
ten trpký šestačtyřicátý rok.

Přelížen nůši těžkou, vrchovatou
starostí našich, nářků, slz a muk
odchází, strkán v propast nenávratna
tisíci našich mozolnatých ruk.

Z nás nikdo, nikdo nezavzdychá po něm,
nesplnil slib, jenž před rokem nám dal.
Z nás každý trpce vypráví si o něm,
že ústrky jen pro nás měl a žal.

Čas - poutník věčný - bouřně vpřed se řine,
nic nezdrží mohutný jeho tok,
na vlnách jeho nový patron plyne,
záhadný sedmačtyřicátý rok.

Kol něho zář se kolem vznáší jasná,
jde směle vpřed, jak na stráž bohatýr,
na vlajce hesla nese slavná, krásná:
naděje, láska, víra, pokoj, mír.

Naději, víru? Tu my v srdci máme,
za pokoj, mír jsme cedili svou krev.
A láska? Tu my dosud rozdáváme,
tu nezmařil v nás ani bítev řev.

Tož, vítej nám, náš štědrý, nový roku
otevři pro nás srdce své i dlaň,
upokoj lid náš, slzy osuš v oku
a od zlého nás v drahé vlasti chraň!

Nuž, s novou vírou, nadějí a láskou
se do své práce každý směle dej,
v čin zapoj se řetězů svornou páskou
a pro vlast vše, co můžeš, vykonej!

K návratu do vlasti

Buď pozdravena otčino má milá,
buď pozdravena země života!
O tobě duše má po léta snila,
když kalich trpký od macechy pila
a cizinou šla jako sirota.

Co hořkých slz ronilo oko moje,
co těžkých ran bodalo srdce mé.
Já nadějí konejšil city svoje,
že přijde čas, po létech mého boje,
kdy v oběti se vrhnu matky své.

Dnes mizí rozervaná clona času,
já jasně zřím tu pravou matku svou,
já vidím život nový, vidím spásu,
já slyším pozdrav tisícerych hlasů
sirotků — psanců, jež k své matce jdou.

Jdou cestou, kterou dědové šli z vlasti,
jdou cestou krví otců zbrocenou,
jdou cestou slávy, heroismu, strastí,
jež vedla reky k vlasti přes propasti,
tou cestou hroby, kříži roubenou.

Ó, země svatá, matko naše milá,
nám zaslíbená země života,
v tvé tepny vrací se krev ušlechtilá,
v tvé svalstvo vléká nová, bujná síla,
jež nezchladla v cizině po léta.

Otevři pro ně nitro svojí hrudi,
dej dýchnout jim z mateřských čistých plic,
dej život jim, neb nešťastní jsou, chudí,
ať k životu se při tvém srdci vzbudí
a vykročí lepšímu zítřku vsťíc.

Ó, matko vlasti, Bohem požehnaná,
zda víš co dát máš věrným dítkám svým?
Zda víš, čím zacelí se jejich rána,
jež cizinou jim byla v srdce dána?
Jen láskou tvou a citem mateřským!

Ó, vítej, vítej, matko naše krásná,
jsme u tebe, v náruči teplé tvé!
Dej poznat nám v domově chvíle krásna,
ty, matko naše, vlasti čarokrásná,
a v lásce měj nás, věrné dítky své!

Podbořany 8. I. 1947.

Je splněn sen

Je splněn sen, jenž po léta v nás plál,
je splněn slib, jež prezident nám dal.
Je vyplněna pokolení touha,
jež s vlastí pojila nás léta dlouhá,
a sladký sen se nyní skutkem stal.

Nám k vlasti směr značily salvy děl,
hřmot tanků, hukot letadel.
Mečem jsme prosekali cestu k vlasti
přes moře krve, přes smrt, přes propasti,
kde sirén jek se nocí temnou chvěl.

Leč dozněl sirén srdcervoucí skřek,
ztichl fanfár hluk i lidu vděk.
utichly tanky, dohřímala děla,
dozněla pušek píseň neveselá
a vítězný nám vzplanul výsledek.

Loď poslední přeplula času běh.
Již pod nohama plavci cíí břeh
a pevně stojí na ostrově žilí.
Prastarý maják slavnostně jim svílí
a matky hlas je vítá, plný něh.

Noc temnou vystřídal překrásný den.
Je skutkem dlouhý Volyňanů sen.
Je přeplutá cizoty cesta dlouhá,
třech pokolení splněna je touha,
cíl konečný je plně dosažen!

Na rodné půdě šťasten je náš lid,
že našel doma u své matky klid.
Své díky vřelé prezidentu vzdává,
o Svobodovi hřímá jejich: „Slával“
a vlasti skládá věrnosti své slib.

Podbořany 22. I. 1947.

Návrat

Má ruka hrdostí se chvěje,
když psátí mám ty naše děje,
ty děje heroických činů,
jež psaly zbraně chrabrých synů,
na stěnách skal, na rolích plání,
na vlnách řek, na svazích strání,
na mlhách hor a v moři nebe . . .
Znáš-li ten národ, ptám se tebe?
Jest statečný, jak žádný jiný
a podivné má dcery, syny,
jsou krotcí jako holoubata,
když nesouží je faleš klatá,
jsou dobří jako holubice
a rozdat mohou vlastní srdce
těm, jež jim špetku lásky dají;
pro toho živoť, srdce dají . . .
Však poznají-li v tobě vraha,
v tu ránu přechýlí se váha
dobroty v hněv a hrozný plamen,
pak srší z jejich srdcí, ramen,
v očích jim blesky pomsty hoří,
jsou strašní pak, jak dravci v moři,
jsou vznětliví, jak bouře, blesky
a bijí se po staročesky.

Takových dvanáct tisíc synů
šlo životy klást za otcinu,
šli umírat na poli chvály,
by soukmenovcům živoť dali,
šli bojovat za republiku
rytíři slavní od Blaníku
a psali, psali slavné děje
svou krví na sních, na závěje,
svou zbraní psali, kulometem,
dělem a puškou, minometem,
mohutným tankem, ostřím dýky,
letadly v nebi republiky . . .

Přesun pěchoty do nových postavení na hranicích ČSR v Dukelském průsmyku

Až začneš čísti v knize slávy,
tož k Buzuluku do dálavy
svou chvějící se rukou vztáhni
a na první tam stránku sáhni.
Odtud pak listuj ke Kijevu,
pak ku slavnému Sokolovu.
Čti první slavnou kapitolu
však pozorně, svrchu až dolu.
Zde poví tobě ruské pláne
jak proslavily české zbraně
tvé jméno, dobrý český synu,
a pak poslechni Dněpru vlnu,
co o hrdinech poví tobě,
o těch, co leží v temném hrobě

tam, ve bratrské země klínu,
v polích a lesích, v zahrad stínu.
K Machnovce potom vrhni zraky!
Snad rusky umíš čísti taky?
Neb knihu slávy s námi psali
též slavní ruští generáli:
udatný Koněv i sám Žukov
nám cestu kreslil vlastní rukou
a stovky tisíc ruských reků
vypsali krve celou řekou.
Psali ty stránky „Katuš“ zpěvem,
motorů skřípotem a řevem,
letadel dýmem v oblak šeru,
dunivým echem bombardérů,
štěkotem pušek, samopalů,

dupotem koňských podkov v cvalu,
mohutným: „Hurá!“ při útoku,
sokolím zrakem v bujném oku,
úsměvem velkých ruských duší,
jež bázeň v srdcích našich kručí,
hrdinstvím ruských bohatýrů
a věrností v bitvě i v míru.
Pak listuj dál po knize slávy...
dojdi až k Dukle bez obavy,
jdi, prohlédni si Karpat sluje,
kde horský potok bystře pluje
a neustále píseň zpívá
o tajnech, které Dukla skrývá.
Zde pročti stránku o Barvíнку,
jež popsána je krví synků
od hor vrcholu do úpatí.
Tam uzříš řady křížů státi,
jak stráže, cestou k Zyndramovu.
Zde zastav se a sleduj znovu,
co jizev je na poli chvály,
kde houfnice vítězně hrály,
kde Svobodovců „hurá“ smělé
v strach uvádělo nepřitele.
Až mnohé hory, doły projdeš,
A ku „Dolině smrti“ dojdeš,
pak uzříš slavnou kotu Hroudy,
kde krev nepřátel tekla proudy,
když slavným šturmem Hrouda smělý
ji dobyl, vyrval nepříteli...!
Dál přečteš mnoho slavných řádků
o Ondavě, Liptovském Hrádku,
o bojích kolem Mikuláše,
kde švarné Svobodovky naše
tvář ve tvář útočníku stály
a jako lvice s ním se rvaly.
Tu, vedle, u svatého Jána,
jest krví Valentovou psána
epopej bohatýrská nová
— (na jižních svazích Iljanova).
Zde dokončil svou slavnou dráhu

náš mladý héroj, v týlu vrahů,
náš Tonda — rek bez bázně, strachu,
jenž držel Němce často v šachu,
když s automatem na lov chodil
a „jazyk“ bezpočtukrát vodil.
Zde padla naň drtivá rána,
leč pocta nebyla mu vzdána,
bez stopy zmizel héroj mladý,
nenajděn otcem, kamarády.
Jdi Tatrami po Váhu toku,
nic nedej ujít svému oku
a naslouchej tu šumnou řeku,
co zpívá o hrdinství reků.
Čti v pěnách Váhu, v jeho vírech
legendy o těch bohatýrech.
Jdí, všimni si těch květin zvadlých,
jež zdobí rovy reků padlých,
jež tečkami jsou v knize slávy.
Nad rovy uzříš trčet z trávy
kříže, jak zpřelámané dýky,
jak zasmušilé vykřičníky ...
Ty o recích ti mnoho poví
ne básněmi, zpěvy, ni slovy,
leč smutnou svojí siluetou
a neskončenou, němou větou,
již nedořekl rek zde padlý,
když smrti prst kostnatý, zchladlý
jej při útoku k zemi srazil,
když zraněn po zemi se plazil
a umíral na poli chvály
pro vlast a pro své ideály.
— Váh zasazeným okem stále
na kříže hledí, pluje dále,
„memori“ pějíc, k Ružomberku,
svícemi zpestřen hvězdných šperků.
Jdi jeho tokem, sleduj dále,
pozoruj, zkoumej neustále
a kroky zastav blíže Střečna,
tam, kde překážka nebezpečná
nám v cestu lehla kolem Vrutek.

Zde do duše ti vstoupí smutek,
leč na chvíli jen, bratře milý,
než uzříš, jak jsme rozdrtili

obranu vrahů, s Rusy bratry,
jak přešli jsme přes vrchy Fatry
pochodem suvorovským, synu,
a odtud rovnou přes Žilinu
jak hnali jsme tu smečku vrahů
směrem na stověžatou Prahu.

Zde velký boj byl dobojován,
vrah rozdrcený, zmasakrován
zbaběle prchal, cenil zuby,
krev, pěny prskal z dravé huby
jak vzteklý vlk, když stíhán bývá.
A spěchal ku doupěti svému,
by ušel osudovi zlému.
V patách mu zněla naše děla,

vítěznou píseň světu hřměla,
až od ofřesů země celá
se novým jarem rozechvěla,
až ujařmené české plémě
svobodně pozvedlo své těmě
a jak to kvítí na pažiti
se vzbudilo k novému žití
a změnilo se v jarní bouři
při barikádách, v dýmu, kouři...

Před námi Moravěnka milá,
jak by se znovu narodila,
se zapestřila v barev hávu.
A vidět bylo všady hlavu
děvčátek věnci ověčenou,
rozumně kvítím ozdobenou,
zářící jako v kolotoči
překrásné, jásající oči
a tleskající lidu dlaně,
jež objímaly naše zbraně.
Morava žila, žila námi,
vítězstvím naším, písničkami
a polibky, jež jako záře
měnily přísné reků tváře,
zarudlé větrem, dýmem prachu,
ve tváře usměvavých brachů.
Překrásné, širošířé nivy
se proměnily v obraz živý,
v ohromné zelenavé moře,
z nějž setřeli jsme tíhu, hoře.
Zpestřené jarním kvítím lány
se rděly před vítězy — pány,
a bujné osení i trávy
k pozdravu skláněly své hlavy.
S bujarým lidem svrhly tíseň
a zpívaly mohutnou píseň,
o novém jaru, novém žití,
překrásném, jak to májské kvítí...

Pak Praha zlatá, Praha milá

před naším zrakem zazářila,
čarovnou krásou, žitím novým,
májovým kvítím dýmáňovým
a dýchla životvornou vůní,
když octli jsme se přímo u ní,
my, hrdinové z války víru,
my, vítězové s kvítkem míru,
my, bojovníci Svobodovi,
jež přinesli jsme kvítek nový,
květ nejkrásnější — svoboděňku,
své vlasti dárečkem do vínku.
Praha nás jaseň uvítala
a polibek nám v ústa dala,
polibek lidu svobodněho,
polibek jasu kvěťnověho,
polibek Vltavěňky krásné
a celé vlasti čarokrásné.
Praha, ta krásná Praha milá
se proudy lidu rozvlňila
a zaskvěla se v celé krásě,
z plic plných vydechla si zase.
A v souhře barev trikolory
splynuli lidé, domy, dvory
v jediný věňec — věňek lásky,
v nádheru rudobílé krásky,
v překrásňou souhru těl i duší,
v nichž srdce stejňá stejňě buší
pro svoboděňku vykoupěňou
tak ohromňou a velkňou cenňou.

A máj, vítězný měšíc lásky
celuje lid na hlavy, vrásky,
celuje krásné ženy v tváře,
v čelenky dívenky... a záře
svě klade Bohu na oltáře
jak dík za nové vykoupěňí
a Prahu v Mekku svatňou měňí.
Pak líbá reky v chmurná čela,
celuje ruce, pušky, děla
a sype kvěťů na líšice

jim v cestu, na zbraň, na ulice.
Je objímá jásosem davů,
vavřínem zdobí jejich hlavu
a líbá vlajku naši milou,
vítěznou modro-rudo-bílou.
Máj k pochodu jim písně zpívá
a s ním ta lidu vlna živá,
to štěstím zpité české plémě,
ta celá naše volná země,
ty luhy, lesy, pole, háje —
vše tančí, zpívá, víská, hraje

Svobodova armáda v Praze

mohutný chorál o svobodě,
o novém žití v lásce, shodě,
o slavných recích od Blaníku,
jež vykoupili republiku,
jež smrtí svou na poli chvály
všem živým nový život dali . . .

Jdou Prahou slavní vítězové,
jdou Prahou Karpat hrdinové,
na prsou křížů řady září,
na srdci radost, úsměv v tváři.
Jdou . . . Prahou duní tanky, děla.
Jdou . . . oříšá se Praha celá.
Nadšeně zdraví hlavu státu —
zářivou hvězdu majestátu.
President hrdě na ně hledí
a ku své bělosněžné šedi,
jež starostmi pokryla hlavu,
pravici zvedá ku pozdravu.
Jdou před svým slavným velitelem
vojáci jeho duší, tělem.
Jdou . . . hrdě na něj všichni hledí,
než bojovníci dobře vědí,
kým pro ně velitel byl v boji,
jak při nich stál i nyní stojí.

A Svoboda — ten rytíř pravý —
své bojovníky švarně zdraví,
k pozdravu bujnou hlavu kloní
a na rtech úsměv má jak oni.
I svatý Václav na svém oři
do řad hrdinů oči noří,
a zdá se, že se v sedle klání,
že k jdoucím hrdinům se sklání
a poznává v tom svorném šiku
rytíře slavné od Blaníku.
I vlajka jeho v tuto chvíli
se před hrdiny v úctě chýlí
a statný oř svou bujnou hřívou
zatřepal nad tou chasou živou,

svou hlavu zvedl ještě výše.
Zdá se, že svatý Václav dýše,
že seskočí v tom okamžiku,
že stane v čelo jdoucích šiků,
by chránil s nimi republiku.

Jdou slavní reci od Blaníku,
jdou vítězi od Sokolové,
jdou slavní ruští hrdinové,
jdou semknuti do strojných řadů
a duch nedošlých kamarádů
jde spolu s nimi v jejich šiku
a naplňuje republiku
svou slávou nehasnoucí, věčnou,
vzpomínkou kamarádů vděčnou
a láskou, kterou vlasti dali,
když v boji pro ni umírali.
A Praha vděčná, Praha zlatá,
jsa něhy, lásky vrchovatá,
dokořán náruč otevírá,
v oběti bojovníky svírá
jak dobrá matka, která čeká
na syna — hrdinného reka,
jenž cedí krev na poli chvály,
pro nejsvětější ideály.

Takových matek ještě nyní
je mnoho, mnoho na Volyni,
jež oči staré vyplakaly,
že synů svých se nedočkaly . . .
Věří, že zázrak snad se stane,
že padlý syn snad z mrtvých vstane,
že nezemřel, že byl jen zraněn,
že andělem byl strážným chráněn,
že není možno aby zhynul,
vždyť horoucně ji k sobě vinul
a vroucně šeptal sladká slova:
„Matičko, neplač, přijdu znova,
přijdu co vítěz z pole chvály,
až zvítězí mé ideály!“ . . .

Leč z očí matek krev jen kane,
neb slzy má již vyplakané,
hrdlo jí hrozná tíha svírá,
vyprahlé srdce hořem zmírání,
a víra v duši uhasíná,
neb nemůže se dočkat syna,
tuší, že nevrátí se zpátky
již nikdy v oběti své matky ...

Leč netruchli ... matičko drahá,
on nezhybnul, on zničil vraha,
on nezemřel, on stále žije,
krev jeho v žilách jiných bije,
tep jeho srdce v bratřích buší,
on žije v milionech duší
jak duše věčná, věčně živá,
on očima se bratrů dívá
na volnost vlasti — matky, Prahy,
na jášající národ drahý.
Jen tělo jeho odpočívá
po těžké práci ... a zahřívá
jej teplo matky — vlasti vděčné
a hřát jej bude věky věčné ...

Šlo dvanáct tisíc slavných reků
psát děje své ve hranit věků
ohnivým písmem vlastních zbraní,
svou krví, žitím na rozhraní,
svou smrtí, smrtí věčně živou
a duší boje pomstychlivou.

Leč ze dvanácti tisíc reků,
jež přebrodili krve řeku,
jen dvě třetiny Praha vítá,
ostatní kosa smrti lítá
skosila jak ta stébla trávy
na cestě heroismu, slávy,
na cestě, která navždy pojí
bratrskou Rus s otčinou mojí.
Ta cesta přes slovanské země

Slovany pojí v jedno plémě.
Je z Volyně do vlasti mostem,
roubeným nejcennějším skvostem:
těly a hroby našich reků,
jež překlenuly krve řeku,
by po něm mohli volně jeti
ty matky jejich, ženy, děti
do země rodné, zaslíbené,
krví svých reků vykoupené.

Hle, letí bílá holubice
z Volyně k drahé republice,
nese jí kvítek lásky, něhy
přes hory, doly, lesy, sněhy,
nese jí pozdrav věrných dětí,
jež láskou s otčinou jsou spjatí,
jež prožily svůj život v hoří
tam v cizím rozbouřeném moři.
A nyní k matce své se blíží,
tou cestou, vytyčenou kříží,
tou cestou krví porosenou,
tou cestou hroby posázenou,
tou cestou, kterou jejich muži
své vlasti nesli věnec z růží,
za kterou životy své kladli,
by růže v věnci neuvadly,
by voněly jim libou vůní,
až v objetí se octnou u ní,
až skončí cestu dlouhou, zrádnou
a v náruč hrdinů svých padnou . . .

Již rozbřesklo nám nové ráno:
co mělo být, je dokonáno,
je ukončena cesta dlouhá,
je vyplněna lidu touha.
Sliby se nyní skutkem staly,
dnes reci ví, zač bojovali.
Dnes národ náš svou uzřel Mekku,
to starodávné sídlo reků,
tu baštu Žižky skálopevnou,

svatyni Husa po věk věrnou.
Tu zem Amosa Komenského,
kolébku svatou rodu svého.
Tu vytouženou republiku,
již ozářil duch Masaryku,
již Beneš velký s vládou slavnou

Návrh pomníku padlým v průsmyku Dukelském

řídí a vede cestou správnou.
Zří drahou zemi — dceru Slávy,
v pokoře kloní před ní hlavy,
své čapky v úctě s hlavy smeká,
na rodnou půdu zbožně kleká
a celuje ji svými ústy
jak matku, hodnou jeho úcty.

Ó, země svatá, milá země,
ty vítáš Volyňáků plémě
rozšafným srdcem, chlebem, solí,
Svobody hřejivými slovy
a lidu veškerého láskou.
Ty spojuješ je mocnou páskou
v otčině s lidem dobré vůle.
Kéž nepotká je zrádná zvůle,
kéž prolitá krev jejích synů
jim dodá mocné vzpruhy k činům,
kéž štěstí ve vlasti jim září
— a budou věrnou tvojí stráží. —

Boj volyňských Čechů

Náš život boj jest neustálý,
boj věrných Čechů volyňských.
Náš život boj byl vytrvalý
v dobách dobrých i v dobách zlých.

Nás osud vyrval z rodné země,
vrhl nás v cizí oceán,
v němž národ náš byl zmítán bouří,
různými proudy hnán a štván...

Leč plul náš národ vytrvale
a správně řídil vždy svou loď;
plul osmdesát let, neustále
se držel na povrchu vod.

Nic neztratil z dědictví svého
ni řeč, ni jméno předků ctných;
vždy syn od otce znaveného
přejímal veslo do ruk svých.

A pokračoval v boji dále,
by doplul k zemi života...
Vesloval, byl se neustále;
proň život byl jen robota.

Rok patnáctý — čas hrozné války,
čas bojů, zkoušek nejtěžších,
zval Volyňáky v boj do dálky
bojovat za vlast v legiích.

Hrdinný národ Volyňanů
cestu si kleslil, k vlasti plul,
leč v hrozné bouři oceánu
veslo své zlomil, nedoplul...

Zběsilý živel zas jej zmítal,
však Volyňák se nedal zas,

vesloval, ve vlnách se kmital
a čekal na příhodný čas . . .

A čas ten přišel s hroznou bouří,
jež hroučila za státem stát.
Šel Volyňák náš v dýmu, kouři
za starou vlast zas bojovat.

Tam na karpatských vrchovinách
jak lev se v tuhých bojích rval
a vítězně pak se Svobodou
do vlasti bránu otvíral.

A dále přes slovanské Tatry
jde Volyňák co chrabrý rek;
jej nelekají šťítý Fatry,
ni vody rozbouřených řek.

Cestu si klestí do své vlasti
udatný vojín z Volyně
a věří pevně ve své strasti,
že šťastně domů doplyne.

Ví, že vlast — matka utýraná
vyhnané syny k sobě zve,
věří, že národ, celá strana
v objetí přijme syny své.

Že bratrskou jim ruku podá
ve šťastné „zemi života“,
by více rozbouřená vlna
jich netopila po léta.

Nuž, vesluj dále, Volyňáku,
mocněji sevři veslo v pěst,
bys doplul k břehu ve vln flaku
a uhájil své vlasti čest!

Již doplul Volyňák náš k břehu,
přes rozbouřený oceán,

poznal své matky vlasti něhu
a bohdá nebude již štván...

Své dílo splnil co Čech pravý,
svou krev za volnost matky dal,
a smrtí synů vykoupený
jí život nový daroval...

A dnes, co dědic rodné země,
z níž jeho děd byl kdysi hnán,
se navrací co vítěz domů,
by převzal pradědovský lán.

A na tom láně široším
pomáhat bude druhu druh,
a v životě jim bude žehnat
předobry všemohoucí Bůh.

Vlast bude střežit v pohraničí,
jí k obraně vždy bude stát,
a o svůj statek, o své dítky
horlivě bude pečovat.

Nuž, Volyňáku, na své místo,
v své ruce pevně uchop pluh,
a orej pevně na tom láně
kam postavil tě stát i Bůh!

Buď hrdinou jak na bojišti,
před nikým nikdy nehni šij...
chtěl-li by někdo lán ti bráti,
tož braň jej, nedej se a bij...

Věrní zůstaneme

Své vlasti vzdálen léta dlouhá
náš volyňský lid světem šel,
šel, jako kdysi Israel
do země svaté, zaslíbené,
životy otců vykoupené,
a dědů duch jej provázel.

Šel, věřil, doufal, válčil, mřel,
své desatero s sebou nes
a nikdy, nikdy nepokles.
Svých dědů plnil příkázání:
— „Být věrným vlasti do skonání“ —
a slibu věren je i dnes.

Po těžké pouti v rodném Žatci
náš veškerý volyňský lid
své vlasti skládá hold a slib,
slib oddanosti hlavě státu,
představitelům majestátu
a národu, s nímž bude žít.

My přísaháme, vlasti drahá,
že střežit budem svatá práva,
jež velcí předkové nám dali
a za něž slavně umírali
nesčetní bohatýři tvoji
doma i v cizině i v boji.

Slibujem slavnostně a hrdě,
že bránit budem věrně, tvrdě
tvou svobodu a demokraci,
za niž z nás každý vykrvácí
a život dá, když vlast mu káže.
My slibujem co věrná stráž, že s bratry všemi v svorném šiku
svou bránit budem republiku
a celistvosť našeho státu
od zrádců, vrahů, od pirátů.

**My zachováme věrnost vlasti
i v dobách nejhroznější strasti,
neb drahou nám jest republika
vedená duchem Masaryka.
Ji nade vše milujem, cííme,
ji nezklamem a nezahláme,
za volnost její život dáme...
to slavnostně dnes přísaháme!**

Malínským mučedníkům

(K 5. výročí)

Jen hrob a kříž tu po všech zbyly
Malíne!
Mučedníku svatý!
Tys vypil kalich muk
plný a vrchovatý...
jak Kristus na Golgotě kdysi.
Smrt k Tobě šla a na mincích věku
čas odvážila Tobě...
Malíne drahý,
mučedníku svatý,
já viděl tebe umíratí...
a v očích mých se stále zvedá
ten žravý dým, postava bledá
a nebe zrudlé od požáru...
Zřím matku starou, zbičovanou,
sraženou k zemi strašnou ranou,
jak zalyká se krví dětí...
jak stéká po ní krůpěj po krůpěji...
jak umírá...
jak hoří děti...
Strašlivě rozdírám mou duši
smích Teutonů, jež vraždí, ničí...
smích, jenž mne k smrti ubodává,
jenž srdce rve a život kručí...
Ozvěnou času zní mi v sluchu
ten hrůzyplný výkřik děcka:
„Nezabíjejte mého tatíčka!...
Však marně... marně...
Zabili tatíčka... i mamičku...
i babičku... i chlapečka...
a všechny, všechny, kdo tu byli...
Jen hrob a kříž tu po všech zbyly
s trnovým věncem mučedníků...
Ten velký hrob
a strašný kříž...
a naše láska! naše vzpomínka!...

V Podbořanech 13. VII. 1948

KNIZE NA CESTU

Upřímným vlastencům a věrným volyňským krajanům dostává se do rukou kniha básní volyňského básníka Jiřího Rébla-Volyňského „Věrní v cizině — věrní ve vlasti“.

Je to prvé souborné vydání básní napsaných autorem již ve vlasti. Jsou plné hřejivé vnitřní náplně buditelské, která čtoucímu přinese radost a hřejivé štěstí. Mluví v nich srdce zapadlého vlastence, učitele, vychovatele a vojáka, takovým způsobem, který dává plně nahlédnouti do upřímné, osudy tak trpce pronásledované volyňské duše, která vždy, všude a za každých okolností zůstala národu a vlasti věrná.

Není v nich laciné krásy vnější, bez vnitřního obsahu. Je v nich to, co tomu kdo Volyňské nezná, dá nahlédnouti do jejich života a poznati onoho ducha, který dal prostému volyňskému Čechu onu sílu, že se takřka po sto letech poutí cizím krajem vrátil do vlasti početně několikrátě znásobněn s ryzím jazykem, ale i zachovalým vlasteneckým a slovanským srdcem.

Práce buditelská Jiřího Rébla-Volyňského konaná řadu let v osadách volyňských, jeho ryzí osobní vlastnosti se v nich plně odráží, jakož i horoucí láska k této zemi a tomuto lidu. Proto básně tyto, příležitostně již přednášené a uveřejněné, setkali se s velkým ohlasem široké veřejnosti.

Kruh přátel volyňských Čechů v Žatci, z jehož

popudu jsou básně tyto vydávány, věří, že kniha tato bude přijata se stejnou láskou s jakou byla tvořena.

Posíláme ji do celé vlasti se symbolickým názvem „Věrní v cizině — věrní ve vlasti“, který je také budovatelským voláním Volyňských ve vlasti, kteří svůj návrat do ni vykoupili potoky krve svých nejlepších synů, tím získali si náš obdiv a lásku a v pohraničí, které osídlili se stali solí této země.

V Žatci 1948

J. Dušek,
předseda
Kruhu přátel volyňských Čechů
při SČzV

OBSAH

1. Volyň	5
2. Malínská tryzna	6
3. Jen dál	9
4. Velikonoční zvony	11
5. Golgota	13
6. Slovanská bašta	15
7. Podzim	18
8. Podzimní nálady	19
9. Budí se jaro	21
10. Jos. V. Sládkovi	23
11. Náš štedrý večer 1945	24
12. Vánoce 1946	25
13. Vánoce 1947	26
14. Démon smrti	28
15. Sokolovo	31
16. Žatec	33
17. Žatecké dožínky	35
18. Stadice	36
19. K stadické slavnosti	39
20. 28. říjen	41
21. Na Dušičky	42
22. Na Dušičky loni a dnes	43
23. Zapomenuté mohyly	44
24. Můj život	47
25. Mládeži české	48
26. Věrná stráž	50
27. Starý a nový rok	51
28. K návratu do vlasti	52
29. Je splněn sen	54
30. Návrat	55
31. Boj vol. Čechů	70
32. Věrní zůstaneme	73
33. Malínským mučedníkům	75

Jiří Rébl Volyňský

Věrní v cizině — věrní ve vlasti

Obálku navrhl ak. malíř prof. V. Pučelík

Štůčky zapůjčil Svaz Čechů z Volyně v Žatci

Vydal Kruh přátel volyňských Čechů v Žatci

V Žatci 1948

I. vydání — 3.000

Vytiskla Svoboda, fil. v Žatci

Cena 50 Kčs